

licul

Humor și satiră

CC-0 Cluj / Central Library Cluj

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiăcării luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 3 fi., pe $\frac{1}{2}$ an 1 fi. 50 cr. pentru România pe an 7 franci, pe $\frac{1}{2}$ an 3.50. Inserțiuni: De un șir petit 6 cr. și 30 cr. timbru.

Abonamentele, manuscriptele, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu.

Stați strâmb și judecați drept.

Exelenția sa metropolitul Miron Românul, întreprin-
dând o visitațiune canonică în părțile Brașovului, 'și-a făcut
datorința. Ori-care om cuminte, chiar și dacă crede, că
păpucul Papii e mai sfânt decât crucea, pe care s'a res-
tignit Christos, Român fiind, trebuie se recunoscă de bun
faptul metropolitului Miron. Pentru ce dar' foile nóstre
de đi au jucat rola nebunului, și au înregistrat în colónele
lor numai epizode dejositóre despre capul suprem al bi-
sericeii gr. or. din Ungaria și Transilvania?

Jucând rola nebunului, nu știu foile nóstre de đi, că
ómeni, cari jócă pe nebunul, devin, cu vreme, în tótă se-
riositatea nebuni, atât de nebuni, de-'și taie însuși clómba
de sub picióre?!

Soșilor în gazetării! Dați, unde-'i de dat, fără cruțare,
și, dacă nu vă dă mâna se dați, dați-mi mie măciuca la
mână. Nu dați însě neci odată în om, când își face datorința.

Țineți minte: Acela, care, din calea patimilor se în-
tórce în calea vîrțuții, dela rușine la glorie, e om mai bun,
decât cel-ce neci-când n'a păcătuit!

Calicul.

B e r e a.

Aideți frați se bem la bere — adecă móre nemțescă —
 Se ne rîdă fața dulce, puicuța se ne iubescă!...
 Aideți frați se bem la bere rece prospătă cu spumă,
 Ce aduce lunei triste plăceri multe, voiă bună.

Veniți dară, veniți dară
 Se bem berea cea amară
 Se ne amărîm nemțește
 Și se rîdem boierește.

Dar' beți berea când e rece, când e rece și cu spumă
 Căci te face se ai spirit și se vorbești tot în glumă;
 Că-ți deschide ochii minții și din prost te face cult, —
 D'aceea beau Nemții bere din un timp tare de mult.

Veniți dară, veniți dară
 Se bem berea cea amară
 Se ne 'nțelepțim nemțește
 Și se rîdem boierește.

Piară țara, națiunea, piară lumea aprinsă'n gaz,
 Noi se bem, se nu ne pasă și se strigăm cu un glas:
 „Se trăiască țară, ginte, când pocalele sunt pline,
 Când sunt góle piară totul, — nația'n cap nu ne mai vine“.

Veniți dară, veniți dară
 Se bem berea cea amară,
 Ca se ne mai vină-n minte
 Țară, patriă și ginte.

Ce ne pasă frățióre, lumea ađi este 'nvătă,
 Căci și damele beau bere, rece, prospătă-n spumată

Ca se capete cultură, să se facă spirituose
Vorbărețe și istețe — ba frumoase, amoroase.

Astăzi damele ce's culte
Beau bere pe întrecute
Cu bărbații la olaltă —
Căci e lumea 'naintată.

Când Cocóna n'ar bea bere — lumea o ar urgisf...
N'ar fi la culmea chiemărei — nime nu o ar prețuf.
Dar' ea lasă casă, masă și copii și servitori
Și la rundă își ia locul între mândrii domnișori.

Azi dar' damele ce's culte
Beau bere pe întrecute; —
În bundă stau adeseori
Și zîmbesc la domnișori.

Berea azi este mai scumpă, căci e consumată mult...
Și în lume ori și cine o bea se treacă om cult:
Cum gentilele moderne se lipsească a o bea,
Se lipsească dela modă, dacă moda e așa?

Azi gentilele prea culte
Beau berea pe întrecute;...
— Berea de modă se ține
A o bea nu e rușine.

Tot, ce face azi valórea secsului gentil frumos
O știți voi cu toții bine; se vă spun e, de prisos.
— Patinatul și pianul, Mazur-Polka, călăritul,
Și ca vîrf la tóte-acestea, gustul berei, sugăritul.

Azi dar' secsul cel frumos
Este cult preste prisos:
El fumédă, călărește,
Și bea berea bărbătește! — — —

Nu te mira frăţioare, că suntem unde suntem,
 Lucruri mari în astă lume avem încă se vedem:
 Secsul nostru va fi odată transformat pân' subsuori; —
 Şi fetiţele âmbra-vor la peţit ca peţitori.

Nu te mira dară frate...
 Lumea  eu! merge departe :
 Ve i a i, ce n'ai au it
  i-i vedea, ce n'ai g ndit!

Satirescul.

Nout ate senza ională.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Magnificen a sa, V. Babeş, b rbatul providen ial, adu-
 c ndu- i aminte, c  actele delega ionali, privitoare la des-
 p rtirea bisericeii rom ne de cea s rbeasc , dela 1881, zac
 tot pe de-o parte, de le p r e c stele, a venit  ilele trecute
 la Sibiu, a  ntors actele delega ionali pe cealalt  parte,
 apoi a plecat preste  u tarove  la Budapesta.

Sus Marcule!

Dina, dina, dina, da,
Dina, dina, da!

Jocă bine Marcule
Că s'au răcit ȃilele
Și s'or copt piersecile
Hop! sucește-ți șelele!

Nu fi Mărcuț supărat
Și nu aștepta 'mbiat,
Jocă, că capeți grițariu;
De nu joci te fac ȃitariu!

Și te 'nvêrte șia și șia
Ca și popa Fulicea
Popa cel unit râmlean
Dela Buciumul oltean!

Hop, că popa Fulicea
Cât ȃici trece ulița
Și prinde chiar vaci și boi
ȃicând că-s cai din trifoi.

Sus Mărcuț nu fi tâlhariu
Că te fac epistolariu
Cum s'a făcut Fulicea
Hop, Marcule eac'ășa!

Vai, Marcule morții tēi!
Hai și jōcā și-n Moiseiū
Colo în Marmația
La cei de pănura ta!

Că-n Moiseiū e un notar
Mai avam ca un tatar
Fiu de popă românesc,
După cum băszăduesc.

De origine-'i roman
Botezat Juliu Coman
Dar' în casă-'i eacă-ți dīc
Auđi tot tik, terek, tik!

Ca se-'l cunoști, Marcule
Eată-'ți spun puiuțule
Nu e mare, dar' nici mic
Cum e prostul mai voinic.

Are mustețe sucite
Ca mâța și alte vite,
Barba și o pōrtă rasă
Sē placă la jupâneasă!

Beutura nu-'i prea place
Dar' o bea, ce dracu-a face
Dacă dascălul de stat
Îl îmbie chiar și-n pat.

La ăsta jōcā Marcule
Și la celea-lalte mule
Cari pentru — kolduș-egylet
În sus și-n jos au strechet!

Marcule cu glas subțire
Sue și la mănăstire
Colo din sus de Moiseiū
Unde-'i frunđa deasă-n teiū!

Hop! Că dacă ti suf
Tu acolo-'i nimerf
Pe chir Petre Mihályi
Care-'i călugăr acf!

Jōcā-'i Mărcuț boerește
Și-'i strigă călugărește:
Eu cu Terká fac ce fac
Păn' la crișmă de-abia scap!

„Eu cu Terka știu ce știu
„Păn' la crișmă cōt se viu;
„Și Márisko al tēu dor
„Nu mē lasă se m'omor!

„De Mariska și Terká
„Mē vorbește ulița
„Dar' nu-'mi pasă nici d'o țară
„Că cu ele am ticneală!”

Marcule voinic bălan
Jōcā și lui Răucsan
Dascălului curagios
Care-'i în Szász-Maghiaros.

Jócă-î lui mai frumuşel
 Şi mi-l jócă şi pe el
 Şi-l învaţă a se bate
 Jócă mă băiate!

Şi mi-l ia de după cap
 Şi mi-l bate ca p'un ţap
 Cum şi el bate pe-ai săi
 Dăi Marcule dăi!

Că el în a sa turbare
 Nu cruţă pe cei ce-î are:
 Bate mumă, bate sor
 Hop, că te mësor!

Măi Mărcuţ, pân' mai trăieşti
 Hai jócă şi-n Hăuzeşti
 Ştí colo lângă Arad
 În roditoriul Bănat.

Că dascálul de-aco-ló
 Pantelemon Gyorgyony-ó
 Ți-a plătí, cum dumnialui
 Plăteşte-î Saveta lui.

De nu li cunóşte bine,
 Ascult' o leacă la mine:
 Diua-nóptea-î cu băgău...
 Ála-î dascál fétul meu.

El şcóle n'a învăţat
 Dar' a fost des la Arad
 Mai c'o gâscă, mai c'o cióră,
 Mai c'un puiú de căprióră.

De-î vedea că nu-î în casă
 Caută-l Mărcuţ pe sub measă
 Sub laviţă ori sub pat
 Und' Saveta l'a băgat.

Dar', Mărcuţ, prăbălueşte
 A zdrobí pe ungureşte
 Şi-î ǵi: teremtette
 Tanító ur, most gyere.

És mondy meg tu ce vorbit
 Mikor Aradrol venit;
 Cin' te-a pus pe dumniata
 A csufuli colega?

Nu ştí tu că minciuna
 Soha sem nu e buna
 Decât tot mereu minţí
 Mai bine la ördög fi.

Tu ghindit că dascalii
 Cari vungureşte nu ştí
 Mai prost este cum tu eşti?
 Barátom, atunci sminteşti!

Tu mai prost este chit ei,
 Tu cap poţi fi la mişei
 Dacă bate Saveta
 Peste cap la dumniata!

Aşa-î spune Marcule
 Şi mi-l suce puiule
 Şi din braţe nu-l lăsa
 Pân' l'a scóte Saveta!

Hop, şi ţup Mărcuţ ales
 C'apoi te duc la cules
 Şi Ți-oi da struguri dulcii
 Şi piersece şi gutui!

Chiuituri d'ale țărenilor la joc!

Câte fete mărunțele
 Tóte-s drăguțele mele,
 Numai una-î mai micuță
 Prind'o dracul la căruță.

* * *

Cătu-î lungul pe pământ
 Nu-î ca popa de flămând:
 Când aude clopotile
 Țipă plugu-î buruiene
 Și se cară la pomene.

* * *

Cătu-i lungul și lumea
Nu-i muiere ca a mea,
Că se scólă-'n prânđul mare,
Se uită-'n căutătóre
Și dórme stând în picióre.

* * *

Merge-un voinic cu carul
Se-și aducă amarul;
Cându-'i cólea cătră joi
Duce-ar amarul napoi;
Duce-l'ar însé nu-l póte
C'a jurat până la mórte.

* * *

Frunđă verde busuioc
M'a făcut mama se joc,
Dar' la lucru-s ca butucul
Și la mánicare ca lupul.

* * *

Părinte sânția ta
Ce te-aș ștf eu întreba?!
Nevasta care-'i frumósă
Ertatu-'i sě se iubiască?
— Și cu mine și cu tine
Numai se nu știe nime,
Și cu mine și cu altul
Numai se nu știe satul.

* * *

Auđitam, că nu-'i bine
Se iubești de lângă tine,
Că te vede ori și cine
Și te face de rușine;
Ci se iubești mai departe
C'ori și când dorul te bate

Te răpeđi ca la un frate
Și-o întrebi de sănătate.

* * *

Mândra asta căre-o veđi,
Asta ne-a făcut scoverđi,
Da s'o scótem și din minte
Dór' ne-a face și plăcinte.

* * *

Frunđă verde, earbă grasă,
Bărbatul mi-a mers d'acasă.
Lasă meargă nu mai vină
Se-'mi fac și eu o ți bună,
Se-'mi petrec în veselie
Cu cine îmi place mie.

* * *

Frunđuță bujorel
Măi bădiță tinerel,
De-ai fi om cu socoteală
Nu ai mai șede pe-afară
În plóie și în réceală,
Ci te-ai da sprinten în casă
Și te-ai pune după masă,
La plăcinte, la găină,
La cupa cu vin bun plină;
De-aste când te-ai sătura
Gură dulce-ai sěruta
Și pe perini te-ai culca,
Că-n cămară-'i gata patul
Numai... se nu știe satul.

* * *

Măi feciori, măi frățiori
De ce stați și vă uitați

Ca niște broscoi umflați
Trebe fetele luate
Învârtite și jucate.

* * *

Fugi de-acî nu mă 'ncâlci
Rupă-ți dracul ciórecii.
Rupă-'i a tîi,
Că-s mai rîi;
Că io mai am încă oi
Și mi-oiu lua alții noi.

* * *

Asta-'i mîndra, care-'mi place
Că mă 'mbie cu pogace,
Dar' de alta nu mă mîncă
De-ar fi chiar dobă de pungă.

* * *

Đis'a mama că m'a da
După cel cu cetera.
El a đice, io-oiu juca,
Cînd n'om avea ce mîncă.

* * *

Merg în lume după bine
Vin acasă n'am pe nime;
Merg în lume după traiu
Vin acasă, n'am málaiu.

* * *

Colo-'n umbra codrului
Șede puiul hoșului
Și nimica nu mai fură
Numa câte-o leac de gură
Și de-aceea, cînd se 'ndură.

* * *

Hop leliță 'n patru ițe
Mama nu ștî numa-'n. două
Și eu port cămașă nouă.

* * *

Vai de mine ce se fac
Că eu că mi-s prunc sêrac
Cată slugă se mă bag,
Gazdele simbria-'mi trag,
Găzdărițele-s cuminte
Că-'mi dau sîmbria nainte!

* * *

Așa-'i place babei mele
Sê se pórte cu mărgele,
Cu ciorapi cu găurele
Și'n gură n'are măsele;
Cu ciorapi cu găuriți
Și în gură n'are dinți.
N'are șapte, n'are opt
Măsele n'are de loc.
Baba mea frumósă nu-'i
Dar' cu punga mă mîngăiú!

* * *

Taie maica tăieței
Că vin pețitorii mei.
Chiamă-'i maică, chiamă'n casă
Și-'i așeadă după masă,
Și le dă de demîncare
Dór m'a cere óre-care;
Și le dă și beutură
Dór nu m'or cota în gură
Că n'am dinți și n'am măsele...
Amar de đilele mele!

Urzică scandalografescu.

Pester Lloyd, reprezentantul vampirilor tăiați împrejur din Ungaria, acel Iuda, care bătând vântul din altă parte, înainte de a cânta cocoșul a treia oră, se va număra între primii trădători ai ideii de stat maghiar, nu încetează a băga noi greuruși în glăvătină kulturegyletiștilor din Cluj. Cel mai nou greuruș e: „Colonisarea Săcuilor pe moșiile statului din ținuturile locuite de Români și subvenționarea acestora din partea statului în interesul maghiarisării”.

Va se dăcă, o nouă industrie pentru Săcui. Săcuilor, cari și mai nainte, dar' cu deosebire dela închiderea granițelor spre România, trăiesc din industria muririi de fόμε, le deschide Pester Lloyd o nouă industrie: Industria maghiarisării. Săcuii colonisânđi în diferitele moșii ale statului, vor avea patriotica chiemare a mânca Români, și ici colea,

ca desert, câte un teolog absolut săsesc sosit în patrie dela facultățile din Germania.

Industria maghiarisării, ce Pester Lloyd dorește a rezerva Sécuiilor, ca un fel de privilegiu, e cu atâta mai admisibilă în Ungaria, cu cât, după cum ne spune Gazeta Transilvaniei în numărul 186, ministrul nostru de comerțiu a adus o decisiune, în sensul căreia, ori-cine vrea se pórte mai multe meserii, trebuie se aibă licență deosebită pentru fie-care industrie, dar' cualificațiunea numai pentru una se recere. Prin urmare Sécuii, cari au dovedit cualificațiunea pentru industria perirei de fóme, au se-și câștigue numai licența pentru industria maghiarisării, și idea de stat maghiar e salvată.

Nu știu primivor Sécuii sfatul lui Pester Lloyd de a îmbrățișa industria maghiarisării naționalităților din Ungaria, atâta stă însă, că, dacă regimul nostru dă ceva pe sfaturile lui Pester Lloyd, atunci nu-'i mult timp de perdut. Să se grăbiască regimul nostru a efeptuî sfatul lui Pester Lloyd, pentru-că, precum merg lucrurile pe la noi, nu trece mult, și nu mai avem Sécui în Transilvania: Toți trec fără pasaport în România.

Ear' realisându-se sfatul lui Pester Lloyd, de a colonisa pe Sécui în moșiile statului în scopul maghiarisării, eu îmi permit a da înaltului nostru regim sfatul, ca Ovreurilor se nu le conceadă dreptul de locuință în acele colonii, pentru-că într'o colonie de 1000 de Sécui, ajunge un Ovreu cât de râios din Galiția, ca se-'i culdușască. Atunci însă statul nu-'și ajunge scopul, pentru-că Maghiarul, ca și Sécuiul, devenit culduș, se romanisează, și ar fi un păcat strigător la ceriuri, a scóte pe Sécui din fortăreața Sécuiimei și ai colonisa printre Români și Sași, ca se-'și peardă naționalitatea îngrășind la Ovrei!

Stan Pătitul.

Când am cetit în gazete, că, la deschiderea școlii superioare de fete din Sibiu, s'au făcut două sfestăni, una neunită, alta unită, 'mi-a venit aminte povestea, cum popa cel neunit și cel unit din Sasauj au sfințit o fântână, în care căduse o mătă. Se vă povestesc povestea:

În comuna Sasauj erau doi țăreni, unul unit și altul neunit, care aveau în meșuina curților lor o fântână co-

mună. Mulți ani au beut țărani din fântâna asta, în deplină armonie, apă, fără se cerceteze, dacă apa-i gr. or. sau gr. cat. Într'o ȕi se întemplă, de mâța țaranului gr. or. cade-n fântână, se îneacă, și spurcă fântâna. Țăranii își chiamă fie-care popa, ca se facă sfeștanie la fântână, și se sfințească apa.

Mai întâiu vine popa cel unit, dar' aflând, că-n fântână s'a înecat mâța țaranului gr. or., n'a voit s'e se apuce de sfeștanie, ȕicând, că el nu face slujbă la mâța neunită. Țăranul unit, din contră, a ȕis că, dacă numai popa cel neunit face sfeștania, el nu mai bea apă din fântână. Atunci popa cel unit a sfătuit pe țaranul s'eu, ca s'e-și arunce și el mâța în fântână. Țăranul își prinde mâța, o aruncă-n fântână, și popa se apucă de sfeștanie.

Într'aceea sosește și popa cel neunit cu uneltele sale de sfeștanie și, aflând întemplarea, strigă cătră popa cel unit: Stăi soțe, că mie mi se cuvine se fac sfeștania mai întâiu, pentru-că mâța, care a cădut dintăiu în fântână, a fost neunită. —

Nu se pôte soțe, — răspunde popa cel unit — eu am băgat deja pe móră, și nu-'mi pot rupe sfeștania pe la mijloc!

Popa neunit, convins, tace; popa unit își continuă sfeștania.

Când se fac în Sasauj la fântâni spurcate, cum ȕic țărenii — sfeștării, e obicei, de popa scôte trei găleți de apă din fântână și le aruncă. Așa a făcut și popa cel unit. Când a tras îns'e a dóua găleată cu apă, a scos, din întemplare, ș'o mâța din fântână. — Asta-'i mâța mea, ȕice țaranul neunit. Atunci popa neunit, privind acest fapt d'un amestec nelegiuit în drepturile sale parochiale, sare la popa cel unit cu mânilen cap, și începe a smulge. Popa unit lasă de găleata fântânei și-și încleastă ghiarale

în barba popii neunit, și plivește și el ce pôte. Crâsnicii dau din cădelniți, ca să-și scape fie-care popa — pălmi, pumni, paf, puf, ghiolduri, sudalme, vaete și tulvaete umplu aerul. În momentul, când gălăgia era mai mare, sosesc doi gendarmi, arestează pe amândoi popii, îi duc cu sine, ca să-î împace dreptatea țării, și țărani rêmân fără sfeștanie cu fântâna spurcată.

Ce era acuma se facă țărani? Ce alta? — au venit la mintea Românului cea din urmă, au scos, în deplină harmonie, tótă apa din fântână, cu mâța cea unită cu tot, și-au curățit fântâna frumos, și-au făcut cruce, și, după ce a venit apă în fântână, au început a bea, și trăiesc încă ađi, dacă n'au murit cumva de atunci.

Și ce se vă spun, țărani aceia atât de înțelepți, neci unul n'a fost ales în comitetul asociațiunei transilvane pentru literatura română și cultura minței Românului celei din urmă!

C a l i c o g r a m.

Kiș - Kapuș 30 Septembrie: Organistul din Frâua, întorcându-se dela expozițiunea de vite din Cluj, a împrăștiat vestea, că cabinetul Tisza a dimisionat, și că compunerea noului cabinet s'a încredințat lui Schmerling.

Cocóna Gurădulce.

Câț, că voi mâncați șorecii și făr' de sfeștanie!

O sfântă prostie! — Cu capul, în care te încuibezi tu, spargi fortărețele Bucureștilor!

Așa ȃice Solomon înțeleptul, și înțeleptul Solomon n'a fost nebun!

Câțiva ómeni cuminte s'au hotărit se facă în Sibiiu o șcólă superióră pentru creșterea fetițelor române, fără deosebire de cătrintă. Șcóla s'a zidit gata, dar' ce se veđi? — d'odată s'au găsit o grămadă de proști gr. or. și gr. cat., cari au început a striga, că la zidirea șcólei s'au folosit prea puțin var gr. or. și prea mult năsip gr. cat.; că la

cărămiși au lucrat numai țigani uniți, și petrile s'au adus numai din Reșinari, unde-i reședința eternă a lui Șaguna; că la școlă s'au făcut mai multe hórne gr. or., și prin urmare fumul gr. cat. n'are pe unde ieși, etc. Căț!

O sfântă prostie! — Tu dacă nu ești de confesiunea gr. or. ești sigur de cea gr. cat. pentru-că ție ți se închină cei mai mulți Români din Transilvania, fără deosebire de confesiune. Căț!

La prostia Românului au contat, cei-ce l'au făcut s'e-și pórte credința cătră atotputernicul Dumneșeu în desagi, și le-a succes, dar' eu una în veci n'ași fi creșut, ca prostia Românului e atât de puternică, și că e posibil, ca Români din Transilvania, cari 25 de ani au lucrat împreună în via literaturii și a culturii române, s'e-și deschidă școlă superióră de fetițe din Sibiu cu două sfeștânii, una gr. or. și alta gr. cat., și se j aducă pe Dumneșeu în cea mai fatală confusiune confesională. Căț!

Dacă sânt popi proști, cari nu se pot înțelege în numele lui Dumneșeu unul cu altul, eu nu știu ce a cugetat maturul corp administrativ al asociațiunii transilvane pentru literatura română și cultura poporului român, când a conces, ca, la deschiderea școlei sale superióre pentru creșterea fetișelor rómâne, s'e se facă două sfeștânii, una neunită și alta unită. Încât mă taie însă pe mine, căpul meu cel mueresc, eu țin, că precum, adeseori, un popă unit cu altul neunit se îmbată într'o cârciumă ovreiască în deplină harmonie canonică, așa se putea ruga protopopul gr. or. S. Popescu cu protopopul gr. cat. I. Rus, la deschiderea școlei superióre de fetițe din Sibiu, cătră Dumneșeu în asemenea harmonie. Asta cu atâta mai mult, cu cât Dumneșeu unul fiind, n'are lipsă s'e fie unit, și neunit nu póte fi. Căț!

Ear' ce privește ordinea cultului, care în sine e unul și acela la uniți și neuniți: Ca capii bisericești să se pomenească la facerea sfeștanii, eu una cred, că atât metropolitul Vancea cât și Miron, nu-și perdeau grația lui Dumnezeu, dacă, la sfeștania din un institut de cultură superiőră al neamului românesc, nu-și pomenea nime, sau se pomeneau d'odată amēndoi. Ba din contră sum sigură, că protopopului gr. or. S. Popescu nu-și săreau ochilarii de pe nas, dacă pomenea pe Vancea, și protopopului gr. cat. I. Rus nu-și crepau mănușile din mâni, cu cari s'a apucat de sfeștanie, dacă pomenea pe Miron! Nu, pentru-că Vancea nu-și Harșan, și Miron, nu-și Mihu. De aceea, la capii bisericești ai Romānilor din Transilvania, nu se pōte presupune atāta ignoranță, ca se nu știe, că literatura și cultura n'au confesiune, și prin urmare pentru prosperarea lor în șcōla superiőră de fetițe din Sibiu, n'au lipsă de sfeștanii confesionale. Căț!

Am fost și eu la festivitățile deschiderii șcōlei superiōre de fetițe din Sibiu, dar' auđēnd, că se fac două sfeștanii, una unită și alta neunită, și că popii s'au certat, care se bage mai întâi pe mōră, 'mi-am pierdut tōtă evlavia creștinească, și nu-mi venea se-mi fac cruce, când popii au ridicat mătăuzul se ne stropească cu una și aceeași apă, dar' din diferite căldări, și totuși în numele unuia și aceluiași Dumnezeu. Căț!

Când va sosi timpul — cugetam în mine — în care Romānii se fie o turmă și se aibă un păstor?

Cu cugetarea asta am părăsit noul templu, ridicat de nația romānă, pentru cultura femeii romāne, și m'am dus acasă. Tōtă ȝiua n'am māncat nimica, și, de necaz pe cele două sfeștanii, era se-mi omor mātă. Căț, că te sugrum!

Noaptea am visat, că cele două sfeștăni, ce pro-
topopii Rus și Popescu le-au lăsat în școlă superioară pentru
creșterea fetițelor române, au început a se certa între sine,
și în urmă a se încăiera de pěr. În momentul încăierării
a venit însă cultura cu mătura, le-a plesnit în cap, și le-a
măturat pe gunoiu! Mițuluc!

Din afuriseniile lui Radu Ciubuc.

Cârlig se te faci făcând plecăciuni și, după-ce te vei
încârliga, ca nasul se-ți ajungă la genunchi, un picior în
grindă se te arunce într'o fabrică de spodiu!

* * *

Raci se prăsești în burtă din osul de ros, ce ți se
va arunca, ca răsplată, pentru-că te-ai renegat!

* * *

După zestre se te însori, și cu zestrea ce vei primi,
nevastă-ta se-și cumpere amor dela alții!

* * *

Strechia, ori muștele de Columbaci, se-ți gonească
boii din curte, și vacile se-ți fete advocați!

Popa Condac cu popa Prohod.

Condac: De 25 de ani aștept se ne móră proto-
popul și se capet brâu roșu, acum cugetă tu, omul acela
de 80 de ani s'a sculat dintr'o bôlă, de care 7 canonici
ar fi trebuit se móră!

Prohod: Ala nu móre de frică, că se întâlnește
cu nevastă-sa în purgator!

Un academist absolut

necapace a-și afla pe altă cale o consortă, caută pe căli neobicinuite încă la Români a se însura, și de aceea escrie prin aceasta concurs.

Părinții, cari au fete superflue, și 5000 fl. zestre de aruncat, își pot ținea fetele, și au se trimiță numai zestrea la:

Administrațiunea Tribunei.

* * *

Un celibe,

tată la mai mulți copii, voind a se călugări, caută un post vacant într'o mânăstire de maice.

A se adresa la:

Dr. Radu,
București, strada virginității.

* * *

Un văduv,

în flórea bărbăției, scăpând prin mórtea prea de timpurie a nevestei sale de sub pantof, caută o asemenea ocupațiune.

Ofertele se adresează sub anonimul „Suferință“

Brașov,
post-arestant.

Inaintea județului.

Județul: Domnialui te-a pârît, că 'i-ai ȡis „măgarele!” — Cu ce drept?

Țăranul: D'apoi îmi e frate, domnule județ!

Scusa femeii!

Medicul: Pardon dómná dragă, dar' eu nu 'nțeleg, cum domniata te-ai potut duce la bal, până-când bărbatul domnitale jace bolnav în pat?!

Femeia: Vorbă se fie! — N'a fost bal, domnule doctor, ci numai o convenire cu joc!

Binefăcătorul secret.

Fata: Măria-ta, aici 'mi-a predat un tinăr còla asta, ca se scrieți în ea, cât dați pentru reuniunea femeilor?!'

Domnul: Ce trebe se știe tótă lumea ce dau eu? — Eu nu scriu nimica în acea còlă, pentru-că, ce vreau eu se dau, aceea o țin pentru mine!

Calendarul Calicului pe anul 1887

legat la buric d'o mōșă expertă, stă gata la dispozițiunea publicului doritor de a vedea cu 2 luni mai nainte viitorul unui întreg an.

Calendarul Calicului e unic în felul seu: Tot ce se află în alte calendare, afli în Calendarul Calicului, dar' în neci un alt calendar nu afli ce se află în Calendarul Calicului.

Afară de cunoștințele calendaristice, Calendarul Calicului conține un material original humoristic și satiric, pe care ori-cine cetindul, de rîs, sē va ținea de fōle.

Prețul Calendarului Calicului, cu 25 ilustrațiuni, e numai 36 cr. sau 1 franc. Abonaților Calicului se espedează franco.

Colectanții de abonenți la Calendarul Calicului primesc după 10 exemplare, 2 gratis, după 30 exemplare, Calicul pe anul 1887, și după 50 exemplare 5 fl. v. a.

Va se dîcă: Cine colectează abonenți la Calendarul Calicului, sau își ia osteneala a-l vinde prin comune și la tîrguri, își face părăle, pentru-că, dacă colectează 1000 de abonenți sau vinde 1000 exemplare, cāștigă 100 fl. ear' dela 2000 exemplare cāștigă 200 fl. și dela 100,000 exemplare dece mii fl.

Espedarea Calendarului Calicului, dela 40 exemplare în sus, se efeptuește franco.

A se adresa la Sibiiu:

Administrațiunea Calicului.